NIELS KLIMS UNDERJORDISKE REJSE 2

Hofløberens verdensomrejse

Genfortalt efter Ludvig Holberg
af Kåre Bluitgen
Tegnet af Dorte Karrebæk

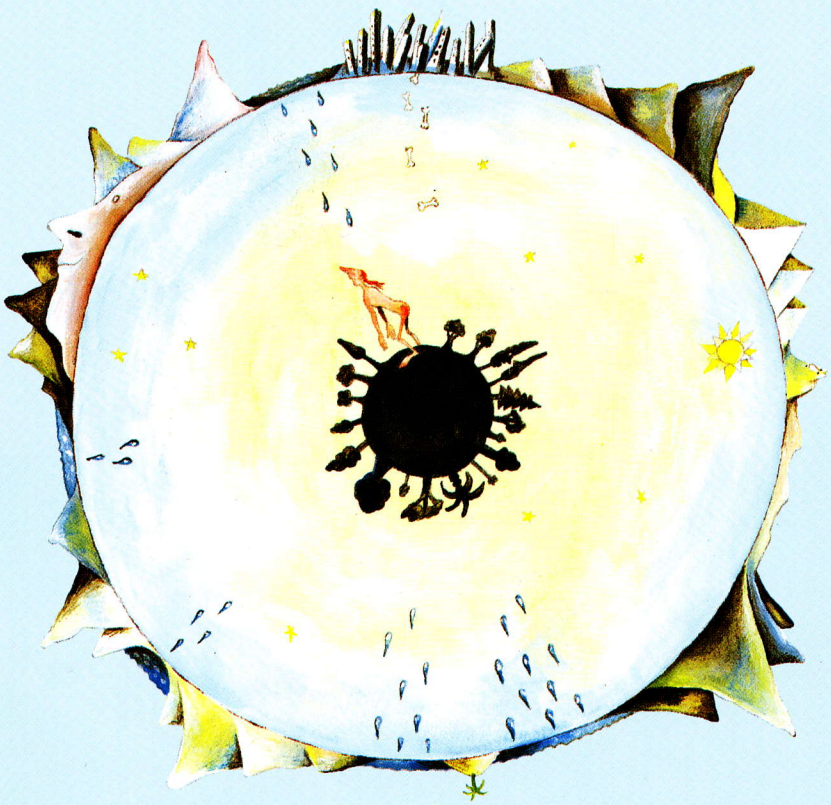

Jeg kan blive helt bange for, at du ikke tror på alt det, jeg nu vil fortælle dig om min rejse rundt på planeten Nazar. For når du møder nogle fremmede, synes du nok, de ligner dig. Men på planeten Nazar i Jordens indre er landene meget forskellige. Overalt er klodens indbyggere dog skabt som træer, og deres sprog er det samme. Men i dag er jeg ikke i tvivl om, at Nazar er et af verdens underværker.

Det første land, jeg kom til på min ufrivillige opdagelsesrejse, var Qvamso. Her er alle egetræer; de sundeste, jeg nogensinde havde set. Alle børn kunne forvente at blive meget gamle, og jeg tænkte, at de måtte være de lykkeligste af alle skabninger.

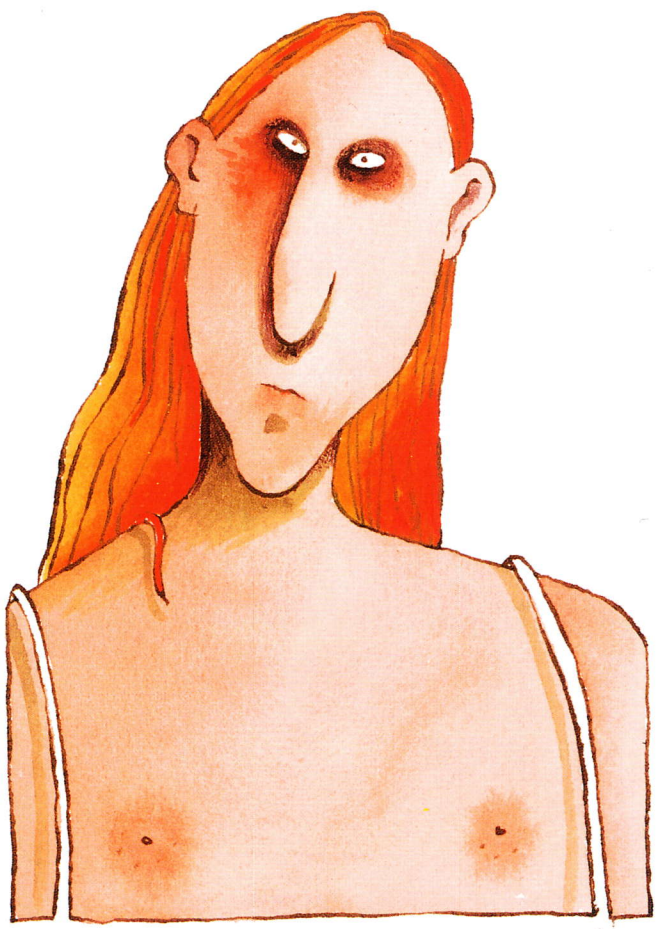

Men snart opdagede jeg, at jeg havde taget gruelig fejl. Jeg så ganske vist aldrig nogen bedrøvet, men omvendt så jeg heller aldrig nogen glad. Ligesom det dejligste solskin intet indtryk ville gøre på os, hvis vi ikke kendte dage med slud og rusk, så ved disse træer ikke, at de har grund til at være lykkelige. Faktisk har jeg aldrig set mere ligeglade væsner.

Jeg brød mig ikke om at være i Qvamso. Men jeg lærte, at hvis vi mennesker ikke vandrede blandt livsfarlige sygdomme og andre dødsfarer, så ville vi glemme at være kærlige og blide overfor hinanden. For at nyde livets glæder må man have smagt dets bitterheder.

Og jeg drog videre på min rejse.

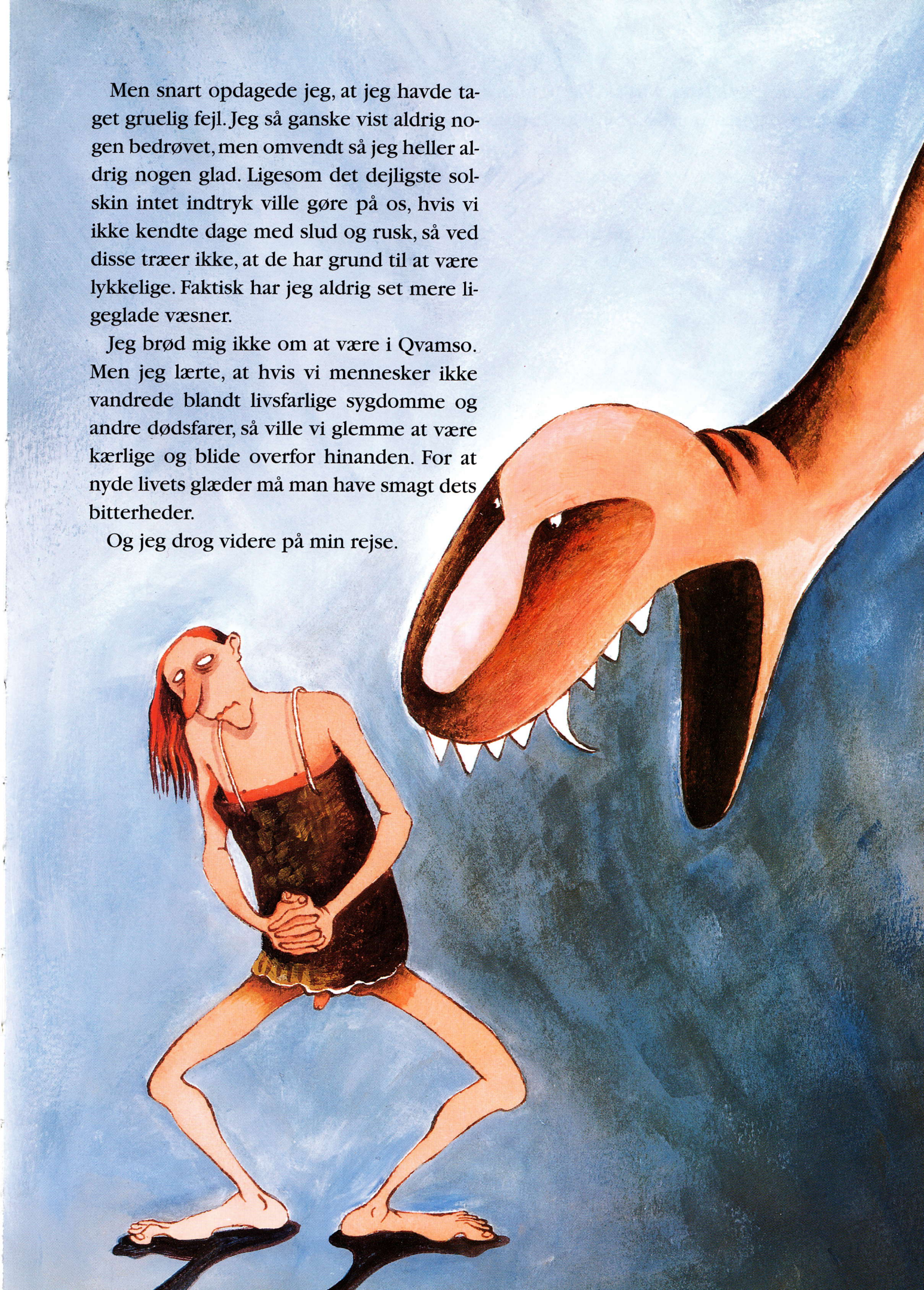

Snart kom jeg til landet Lalak. Dette kunne kun være de underjordiskes ord for Paradis. Her behøvede ingen at pløje eller så, så frugtbart er landet. Jeg hoppede over bække af mælk og svømmede i floder af mjød. Vin sprang som kilder mellem klippernes diamanter, og roser blomstrede i de eviggrønne dale. Frugttræerne bukkede sig mod mig med deres overdådige frugter; og satte jeg en gryde over ilden, dumpede der straks en pillet suppehøne ned fra himlen. Ud af skoven sprang hele skarer af lækre, møre harer og lagde sig pænt på hvert sit fad.

Det var virkelig en Edens Have; nogle steder faldt der sukkersne, andre steder frøs saften af citroner til forfriskende isterninger. Ryper og lærker drattede stegte ned på min tallerken, og alle de fugle, som ikke var stegt, sang de smukkeste koncerter.

Men hvad så jeg! Indbyggerne var slet ikke lykkelige. Intet havde de at give sig til. Der gik orme og forrådnelse i deres uvirksomme lemmer, og de fleste døde før tiden. Mange begik selvmord, for den som altid er mæt, smager intet.

Jeg skyndte mig ud af Lalak.